

hun ikke er frugtfuld ved hendes forrige Mand (jfr. Forslagets § 7).

ad e. Ved Spørgsmaalet om, hvor vidt Forældres eller Bærgeres Samtykke behøves, vilde, da dette er et Spørgsmaal om Personers Habilitet eller juridiske Handlevne, lignende Grundsætninger gøre sig gældende, som ovenfor under Litra a. ere angivne. Mest stemmende med den internationale Privatrets tilgældende Regler og forsigtigst overfor Spørgsmaalet om Egttestabs Gyldighed er det her at fordrer, at enhver af Parterne i denne Henseende skal opfylde, hvad hans eller hendes Hjemlands Love fordrer. Vistnok kan dette ofte volde vedkommende Besvær, da hans eller hendes Forældre eller Bærger maaske leve langt borte fra det Sted, hvor Vielsen foregaar; men det vil være farligt at bortse fra deres Samtykke, da et uden dette indgaaet Egttestab efter forskellige Landes Lovgivning kan faas annulleret. Ofte vil Spørgsmaalet dog næppe opstaa, da den paa Stedet fremmende og tilkjenende Part dog vistnok i Reglen vil være over den Alder — i Reglen 21 Aar —, hvor slikt Samtykke behøves, og for den paa Vielsesstedet eller dog der i Landet boende Part vil det ikke være forbunden med Vanskelighed at godtgøre Forældres eller Bærgeres Samtykke, naar dette virkelig have eller kan faas. Det bemærkes, at her kun handles om Forældres eller Bærgeres Samtykke og de Tilfælde, hvori dette behøves, saa at Egttestabet ikke uden det kan indgaaas. Derimod tages der intet Hensyn til de Tilfælde, hvor efter visse Landes Lovgivning, f. Eks. den franske, paagældende efter Myndighedsalderens Opnaaelse er forpligtet til at raadspørge Forældre eller Bærger samt til at udbede sig deres Samtykke, men dog, naar dette gentagne Gange er flet (sommations respectueuses), uagtet det nægtes, alligevel kan indgaa Egttestab. I slikt Tilfælde vil Tilslidspættelse af Lovens Forrifter heller ikke kunne medføre Egttestabets Annullation. Det bliver altsaa i det hele taget kun for meget unge Personers Vedkommende, at noget bliver at paase i denne Henseende, og praktisk bliver det vistnok kun for Kvindens Vedkommende, men netop om hende vil det oftest gælde, at hun og hendes Forældre eller Bærger ere bosiddende i det Land, hvor Egttestabet indgaaas. At Konsulen gennem Instruks herhjemme fra maa belæres om, hvilke den danske Rets Regler om dette Forhold ere, er en Selvfølge.

Flere end de her nævnte Betingelser for Vielsers Foretagelse er der formentlig ikke Grund til at opstille, idet man, som ovenfor bemærket, i sine Krav til, hvad Konsulerne

bør paase, maa begrænse sig til det absolut nødvendige. Altsaa kunne adskillige af de Ting, der skulle paases herhjemme, bortfalde. Saaledes: at paagældende er vaccineret og konfirmeret eller udfreden af Skolen, at modtaget Fattigunderstøttelse ikke er til Hindring for Egttestabet, at der, naar en af Parterne har været gift før, er skiftet med den første Egttestabets Arvinger, at militære have foresattes Tilladelse, at Embedsmænd have sikret deres eventuelle Enke den forestrebne Overlevelsesrente. At Konsulen ikke bør belæres med at paase disse Ting ved Egttestabets Indgaaelse i de her nævnte Tilfælde, turde være rimeligt, da det overhovedet ikke, naar danske indgaa Egttestab i Udlandet, kan ventes, at deslige Ting ville blive paasete, ligesom de danske Myndigheder heller ikke, naar Udlandinge indgaa Egttestab her, undersøge, om slige Hindringer efter det fremmede Lands Love ere til Stede. Derimod er det et Par andre Forhold, hvor det kan være mere tvivlsomt, hvorledes man skal stille sig. Naar den ene af Parterne har været gift før, men Egttestabet er hævet ved Skilsmisse, fordrer det i dansk Ret, jfr. Frd. 30 April 1824 § 3 Nr. 3, at denne Part enten skal forevise Skilsmisjesedem, som tilsteder ham eller hende det nye Egttestab, eller Tilladelse til dettes Indgaaelse, hvad enten slikt Tilladelse er indeholdt i Skilsmisjesbevillingen eller senere givet, eller i ethvert Tilfælde en Udtalelse fra Justitsministeriet om, at nyt Egttestab kan indgaaas. For den danske Parts Vedkommende kan Konsulen instrueres til at paase, at den efter danske Regler fornødne Legitimation er til Stede, men for den ikke-danske Parts Vedkommende er der næppe Grund til at paalægge Konsulen at forsicke sig om andet end, at det foregaaende Egttestab virkelig er fuldstændig opløst ved Skilsmisse, da der ved Egttestabets Indgaaelse her i Landet ikke afkræves Udlandinge, hvis Egttestab er opløst ved Skilsmisse i Udlandet, andet end Bevis for Skilsmisjen, idet man gaar ud fra, at denne i Reglen ogsaa, naar ikke Skilsmisjesdokumentet giver Anledning til at antage andet, medfører Ret til at indgaa nyt Egttestab. Et andet Punkt, som kunde give Anledning til Tvivl, er det Spørgsmaal, om Konsulen skal paase, at de, som have bedrevet For med hinanden, ikke maa komme sammen i Egttestab, medmindre Dispensation er erhvervet, jfr. D. 2. 3. 16, 8 og Frdg. 30 April 1824 § 3 Nr. 8. Heller ikke dette er anset for nødvendigt. Dels vilde en saadan Forstrift vistnok i de fleste Tilfælde blive et dødt Bogstav, da Konsulerne i Almindelighed ikke kende Parterne og derfor intet vide i ompurgte Henseende og ej